

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 314/2022-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou AK JUDr. Andrea Slezáková s. r. o., Robotnícka 10, Banská Bystrica, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Andrea Slezáková, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Cdo 284/2018 z 30. januára 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. apríla 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a svojho základného práva autonómie konania subjektov práva podľa čl. 2 ods. 3 ústavy uznesením všeobecného súdu označeného v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v právnej veci o zaplatenie 22 711,23 eura s príslušenstvom vedenej na Okresnom súde Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 16Cpr 3/2014 v procesnej pozícii žalobcu proti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“). Návrhom na začatie konania z 13. februára 2014 sa domáhal voči žalovanej zaplatenia odstupného vo výške 22 711,23 eura predstavujúceho 10-násobok sťažovateľovho priemerného mesačného zárobku, ktoré bolo predmetom dohody o skončení pracovného pomeru medzi sťažovateľom a žalovanou zo 7. júna 2013.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 16Cpr 3/2014 zo 14. apríla 2015 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť sťažovateľovi sumu vo výške 11 355,62 eur spolu s príslušenstvom, vo zvyšku návrh sťažovateľa zamietol a žiadnemu účastníkovi nepriznal právo na náhradu trov konania. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 3CoPr/14/2015 z 30. novembra 2017 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil a žalovanej priznal proti sťažovateľke plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), o ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako dovolací súd rozhodol uznesením č. k. 7 Cdo 284/2018 z 30. januára 2020 tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti identifikoval kľúčový argument sťažovateľa, podľa ktorého všeobecné súdy popreli autonómiu vôle účastníkov právneho úkonu a bez právneho základu zasiahli do prejavenej vôle zmluvných strán (premietnutej v čl. II bode 1 dohody o skončení pracovného pomeru zo 7. júna 2013) tým, že mu súdy priznali nižší rozsah nároku na odstupné v podobe 5-násobku priemerného mesačného zárobku namiesto ním požadovaného nároku v rozsahu 10-násobku priemerného mesačného zárobku, čo odôvodnili zásadou rovnakého zaobchádzania a zákazom diskriminácie.

6. Sťažovateľ spochybňuje moderáciu jeho odstupného súdom, ktorú považuje za diskriminačnú z týchto dôvodov:

a) zákon č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“) umožňuje zamestnávateľovi dohodnúť diferencované odstupné, teda rozdielnu výšku odstupného s rôznymi zamestnancami, odkazujúc najmä na dispozitívne ustanovenie § 76 ods. 7 Zákonníka práce (v kontexte § 15 a §17 ods. 3 Zákonníka práce), ktoré ponecháva priestor pre individuálne dojednanie, čo sa týka odstupného, v dôsledku čoho takéto dojednanie nemožno považovať za neplatné. Opačný výklad by viedol k popretiu uplatnenia autonómie vôle strán v prípadoch, v ktorých to pracovnoprávne predpisy nezakazujú;

b) v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania a zákazu diskriminácie je ďalšia dôležitá skutková okolnosť, podľa ktorej bol v rovnakom čase (mesiac jún 2013) ukončený pracovný pomer s dvoma ďalšími zamestnancami žalovanej v priamej riadiacej pôsobnosti štatutárneho orgánu, teda v obdobnej pozícii ako sťažovateľ, podobne sa aj im žalovaná v dohode o skončení pracovného pomeru zaviazala zaplatiť odstupné vo výške 8-násobku priemerného zárobku, ktoré im aj vyplatila, no sťažovateľovi nie;

c) sťažovateľ poukazuje na zohľadnenie výšky odstupného v predmetnej dohode o skončení pracovného pomeru zo 7. júna 2013 vzhľadom na svoje dlhodobé pôsobenie, obsah kompetenčných oprávnení, rozsah zodpovednostných a riadiacich povinností, zásluhy pri výstavbe a rozvoj či pri bezproblémovom fungovaní nemocnice;

d) sťažovateľ ďalej poukazuje na postup súdov v rozpore s ustanoveniami Zákonníka práce, predovšetkým § 76 ods. 7 Zákonníka práce, v rámci ktorého sa uplatňuje zmluvná voľnosť a v rámci ktorého nemá súd moderačné právo, ktoré by ho oprávňovalo primerane zvýšiť alebo znížiť nárok zamestnanca, preto súdy v prípade sťažovateľa postupovali svojvoľne, a tým popreli dispozitívnosť predmetného ustanovenia.

7. Proti napadnutému uzneseniu o odmietnutí dovolania podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) rozhodnutiu najvyššieho súdu chýba akékoľvek bližšie odôvodnenie a vysvetlenie;

b) s akcentom na skutočnosť, že odôvodnenie najvyššieho súdu je nelogické a protichodné, odporujúce si navzájom (sťažovateľ poukazuje na odôvodňovaciu vetu v bode 10.2 napadnutého uznesenia, pozn.);

c) rozhodnutie je nepreskúmateľné a arbitrárne, keďže najvyšší súd už viac k dôvodu zamietnutia nedodal;

d) takto koncipované a formulované odôvodnenie napadnutého uznesenia je nezrozumiteľné a nelogické, a to až do takej miery, že ním došlo k zásahu do sťažovateľových namietaných základných práv, súčasťou ktorého je nepochybne aj požiadavka, aby sa príslušný všeobecný súd v konaní právne korektným spôsobom a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s vlastnými právnymi závermi, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu, ktoré podľa sťažovateľa napadnuté rozhodnutie dovolacieho súdu nespĺňa (odkazujúc na judikatúru ústavného súdu IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04, IV. ÚS 296/09, II. ÚS 578/2015).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a základného práva autonómie konania subjektov práva podľa čl. 2 ods. 3 ústavy uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania, ktoré je nelogické, protichodné a neodôvodnené. Kľúčový problém spočíval v namietanom svojvoľnom obmedzení princípu zmluvnej autonómie, resp. v obmedzení bez právneho základu pri skončení pracovnoprávneho vzťahu v súvislosti so zmluvným dojednaním odstúpného nad výšku ustanovenú zákonom v dôsledku aplikácie princípu dobrých mravov, zásady rovnakého zaobchádzania a zákazu diskriminácie, čo viedlo k zníženiu rozsahu sťažovateľovho nároku na odstúpné.

9. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane pripomína (napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 159/08, IV. ÚS 596/2012, III. ÚS 365/2017, II. ÚS 525/2021), že otázku, kedy je prípustné dovolanie, rieši zákon, t. j. ide o otázku zákonnosti, a preto posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práv sťažovateľa. To platí o to viac, že ústavný súd akceptuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Samozrejme, to sa netýka ústavnej neudržateľnosti výkladu

ustanovení o prípustnosti dovolania najvyšším súdom, v takom prípade musí ústavný súd zasiahnuť (IV. ÚS 409/2020).

10. Vychádzajúc z uvedených východísk, úloha ústavného súdu sa vo veci sťažovateľa obmedzuje na posúdenie, či najvyšší súd v napadnutom uznesení dostatočným, a teda ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil svoj záver o odmietnutí dovolania. V opačnom prípade by totiž ústavný súd nahrádzal právomoc najvyššieho súdu, čo s odkazom na jeho ústavné postavenie zjavne nie je jeho úlohou.

11. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázkou podstatnou podľa tohto ustanovenia môže byť len právna otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky síce riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace základ ich rozhodnutí, nemajú relevanciu v zmysle tohto ustanovenia. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia. Ešte pred posúdením samotného „vyriešenia právnej otázky“ [§ 421 ods. 1 písm. b) CSP] treba uviesť, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); skutková okolnosť (t. j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska §421 ods. 1 CSP je irelevantná (uznesenia najvyššieho súdu č. k. 4Cdo/165/2019).

12. Podľa názoru ústavného súdu povinnosť dovolateľa vymedziť a konkretizovať prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP treba vnímať ako jeho povinnosť predostrieť vlastnú argumentáciu v prospech prípustnosti dovolania, a tak napomôcť preskúmaniu rozhodnutia dovolacím súdom. Dovolací súd však nie je vymedzením prípustnosti viazaný a skúma ju aj sám (I. ÚS 51/2020). Namietaná právna otázka môže vyplývať aj z textu dovolania a nemusí byť formálne vymedzená v jeho konkrétnej časti. Dovolací súd sa má pokúsiť autenticky porozumieť dovolateľovi – jeho textu ako celku, ale na druhej strane nedotvárať vec na úkor procesnej protistrany. Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu dovolacej otázky (I. ÚS 336/2019).

13. V prvom rade ústavný súd konštatuje, že v obsahu dovolania absentuje explicitne a jasne vymedzená či naformulovaná právne relevantná otázka v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, aj napriek tomu však najvyšší súd vyabstrahoval otázku, v súvislosti s ktorou sťažovateľ vyvodzuje svoje presvedčenie o jej prípustnosti, ktorou je svojvoľné odmietnutie, resp. popretie rešpektovania princípu zmluvnej autonómie vôle účastníkov právneho úkonu bez právneho základu súdmi, tým, že mu nepriznali odstupné v plnom stranami dohodnutom rozsahu (bod 9, bod 10.2 napadnutého uznesenia, pozn.).

14. S poukazom na uvedené východiská ústavný súd pristúpil k prieskumu ústavnou sťažnosťou napadnutého uzneseniu najvyššieho súdu. Po preskúmaní napadnutého uznesenia ústavný súd dospel k záveru, že v ústavnej sťažnosti predložená argumentácia nie je spôsobilá spochybníť ústavnú konformnosť prijatých právnych záverov. Ústavný súd opakuje, že sťažovateľ vo svojej

ústavnej sťažnosti opakuje výhrady, ktoré už uplatnil v konaní pred všeobecnými súdmi, vrátane dovolacieho konania a snaží sa docieľiť rozhodnutie vo svoj prospech, postaviac ústavný súd do role ďalšej prieskumnej inštalácie, ktorá mu neprináleží.

15. Sťažovateľ svoju námietku o chýbajúcom odôvodnení a vysvetlení s akcentom o nelogickosti a protichodnosti odôvodnenia spája s odôvodnením napadnutého uznesenia najvyššieho súdu o jej neprípustnosti. Najvyšší súd neprípustnosť dovolania videl v neopodstatnenej argumentácii sťažovateľa, teda v tom, že odvolací súd na riešení sťažovateľom nastolenej otázky nezaložil svoje rozhodnutie a že v ďalších námietkach absentuje jasná formulácia právnej otázky (bod 11 v spojení s bodom 10.2 a 10.4 napadnutého uznesenia, pozn.).

16. V súvislosti s týmito námietkami sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že zodpovedanie otázok, ktoré sú či už objektívne, alebo subjektívne z pohľadu strany sporu pre rozhodnutie súdu podstatné, si nie je možné predstavovať ako prísne formalizovanú či mechanickú činnosť (na každú jednu konkrétnu otázku je presne k nej priraditeľná konkrétna odpoveď); odôvodnenie rozhodnutia súdu nemá pripomínať dotazníkový formulár. Je cnosťou všeobecného súdu, ak dokáže odôvodnenie rozhodnutia koncipovať vecne s vystihnutím podstaty; iba u čitateľa, ktorý textu nevenuje dostatok pozornosti, nepozná kontext alebo nevie v dobrom slova význame „čítať medzi riadkami“, môže potom vzniknúť dojem, že odôvodnenie súdu nie je vyčerpávajúce (IV. ÚS 59/2021).

17. Práve v takto vecne koncipovanom odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd vystihol podstatu neprípustnosti dovolania, predovšetkým v kontexte kľúčového tvrdenia sťažovateľa o svojoľnom odmietnutí rešpektovať princíp zmluvnej autonómie, teda bez právneho základu. Z obsahu všetkých predmetných rozhodnutí všeobecných súdov v tejto veci vyplýva, že priznanie odstupného sťažovateľovi voči žalovanej je dôvodné, avšak jeho rozsah (v podobe 10-násobku jeho priemerného mesačného zárobku) je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania a zákazu diskriminácie [(čl. 1 základných zásad Zákonníka práce, § 13 ods. 1, 2 a 3 Zákonníka práce a § 2 ods. 1, 2, § 3 ods. 1, 2 a § 6 ods. 2 písm. b) zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon)]. Takto vymedzený právny základ uprednostnenia princípov dobrých mravov, zásady rovnakého zaobchádzania a zákazu diskriminácie pred princípom zmluvnej autonómie, logicky vylučuje arbitrárnosť, resp. svojoľnosť rozhodovania odvolacieho súdu (v spojení s prvostupňovým súdom).

18. V kontexte „výsledkového“ charakteru základného práva na súdnu ochranu (siedmy oddiel ústavy), ktorému musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08) ústavný súd konštatuje, že všeobecné súdy na všetkých stupňoch v tomto konkrétnom prípade vychádzali zo správnych právnych záverov pri formulovaní požiadavky, aby zmluvná voľnosť pri dohode o odstupnom v zmysle § 76 ods. 7 Zákonníka práce bola uplatňovaná v súlade s ďalšími ustanoveniami zákona a v zmysle jeho základných zásad tak, aby zákonu neodporovala alebo sa nepriečila dobrým mravom.

19. Uvedený prístup je podporený na podklade stabilných judikatúrnych postojov všeobecných súdov; napr. princíp zmluvnej autonómie pri posudzovaní neprimeraného odstupného nepôsobí za každých okolností dominantne a absolútne (2 Obo 17/2015, 4 Cdo 85/2000, 2 Cdo 146/2005) alebo napr. dobré mravy v jednotlivých právnych systémoch obmedzujú súkromnú autonómiu,

používajú sa ako kritérium obmedzujúce subjektívne práva v ich obsahu alebo častejšie obmedzujúce výkon subjektívnych práv (5Cdo 72/2008).

20. Skutočnosť, že sloboda zmluvného dojednania v pracovnoprávných vzťahoch končí tam, kde začína nerovnaké zaobchádzanie s ostatnými, čo je požiadavka vychádzajúca z myšlienky spravodlivosti a dobrých mravov, je navyše podporená aj odbornou literatúrou; vyššie odstupné by malo byť dohodnuté (ak ide o prípady individuálnej výšky odstupného) v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania. Konanie v rozpore s dobrými mravmi a zneužitie práva sú podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o neplatnosti právnych úkonov postihnuté absolútnou neplatnosťou právneho úkonu (*Barancová, H. a kol. Zákonník práce. Komentár. 2. vydanie. Bratislava: C. H. Beck. 2019*).

21. Ústavný súd nad rámec už konštatovaného poukazuje na zmysel znenia § 76 ods. 7 Zákonníka práce, ktorý si sťažovateľ vykladá tak, že „*umožňuje zamestnávateľovi poskytovať diferencované odstupné podľa vzájomnej dohody so zamestnancom*“, dodávajúc, že uvedené znenie umožňuje uplatnenie ústavnej zásady „*je dovolené všetko, čo nie je zakázané*“. Predmetné ustanovenie Zákonníka práce je však podľa názoru ústavného súdu potrebné vykladať užšie, a to tak, že zamestnávať môže, teda je oprávnený poskytnúť odstupné pri skončení pracovného pomeru aj v iných prípadoch ako podľa 1 a 2. Pôjde nielen o výpoveď zamestnávateľa z iných dôvodov, než zakotvuje odsek 1, ale aj o dohodu z týchto dôvodov, o dohodu pri skončení pracovného pomeru aj z iných dôvodov, ako aj iné formy skončenia pracovného pomeru, napríklad aj pri skončení pracovného pomeru uplynutím dohodnutej doby. Túto možnosť môže zamestnávateľ zakotviť najmä v kolektívnej zmluve (*Barancová, H. a kol. Zákonník práce. Komentár. 2. vydanie. Bratislava: C. H. Beck. 2019*).

22. Právny názor najvyššieho súdu, ktorý ho viedol k odmietnutiu dovolania [§ 447 písm. f) CSP] je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený, síce stručne, avšak aj napriek tomu napadnuté uznesenie nemožno považovať za formalistické, neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení Civilného sporového poriadku (upravujúcich prípustnosť dovolania a dovolacie dôvody v civilných veciach). Preto podľa názoru ústavného súdu nevybočuje z limitov spravodlivého procesu.

23. Stručné rozhodnutie všeobecného súdu samo osebe nepredstavuje neústavnosť. V súvislosti s povinnosťou súdov odôvodňovať svoje rozhodnutia, nemožno túto ich povinnosť chápať tak, že majú poskytovať podrobnú odpoveď na každý argument. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom. V tejto súvislosti ústavný súd v závere uvádza, že v konaní o individuálnej ústavnej sťažnosti nie je úlohou ústavného súdu posudzovať silu argumentov, ale spôsob, akým ich súdy posúdili. Tento spôsob musí napĺňať účel ochrany základného práva na súdnu ochranu, čo znamená že musí byť preskúmateľný, a nie svojvoľný (arbitráry).

24. Najvyšší súd ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu spĺňa požiadavky riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia a dostatočne vysvetlil dôvody, ktoré viedli k tomuto záveru, preto tento názor nebol ústavným súdom

vyhodnotený ako svojvoľný (ústavne neudržateľný). Najvyšší súd sa jasne, zrozumiteľne a logicky vysporiadal so samotným meritom veci a z tohto dôvodu možno konštatovať ústavnoprávnu akceptovateľnosť napadnutého rozsudku.

25. Tvrdené porušenie autonómie konania subjektov práva podľa čl. 2 ods. 3 sťažovateľ odvodzuje od nesprávnosti právnych záverov všeobecných súdov, ktoré *ipso facto* nie sú predmetom posudzovania ústavného súdu. Navyše, porušenie tohto článku bolo namietané v súvislosti s porušením základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ktorých porušenie ústavný súd v rámci predbežného prerokovania v tejto ústavnej sťažnosti nevidel.

26. Ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavnú sťažnosť sťažovateľa v celom rozsahu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 2. júna 2022

Miloš Maďar
predseda senátu